

No sé si ho sabies, però volia explicar-te que sóc fill únic. Bé, ara potser no és cap fet destacat, però quan vaig néixer i quan era petit era un tret podem dir que una mica peculiar. Actualment, al voltant del 30% de les famílies espanyoles tenen només un fill. El fet de que al nostre país hem anat retardant la maternitat i que Espanya té un dels índex de natalitat més baixos de la Unió Europea (1,32 fills per dona), han causat aquest increment notable en el nombre de fills únics.

En la segona meitat del segle XX el nombre de fills per família als països d'Europa Occidental era força elevat. Als anys 70 la majoria de matrimonis espanyols tenien 2 o 3 fills. Fins fa relativament poc, quan deia o algú s'assabentava que era fill únic, automàticament ho associaven a una persona molt protegida pels seus pares, egoista i egocèntrica i també força mal criada. Es tracta d'una imatge molt estereotipada del fill únic.

En la meva infància, era l'únic del meu entorn en ser fill únic. I no només era fill únic sinó també nét únic (pel que fa als meus padrins paterns). Amb el que et podràs imaginar, amic lector, que les bromes i comentaris crítics sobre les persones sense germans estaven a l'ordre del dia. Tot i que estava força bé sent fill únic sempre m'hagués agradat tenir un germà, especialment

més petit que jo, per poder-li ensenyar a jugar al futbol, fer els deures amb ell... però malauradament no va poder ser. Em vaig quedar amb les ganes.

De petit, lluny d'acomplexar-me per ser fill únic, vaig llegir i em vaig documentar força sobre el tema, el trobava molt interessant. Recordo de ben petit, llegint nombrosos articles al respecte a la revista *Ser Padres*, que compraven els meus pares. També alguns llibres que queien en les meves mans i parlaven sobre el tema. I t'he de dir que la gran majoria d'estudis demostren que, créixer sol o amb altres germans, gairebé no té influència en el caràcter de la persona. Depèn molt més de molts altres factors, com l'educació rebuda o l'entorn en el que s'ha crescut. A més, també s'ha pogut constatar científicament que els fills únics, solen tenir estadísticament alguns avantatges respecte la resta. Per exemple, solen ser més extravertits

La majoria dels estudis demostren que créixer sol o amb germans no influeix en el caràcter de la persona

i segurs de sí mateixos perquè compensen la seva soledat amb una major capacitat per fer amics. També solen ser més responsables ja que en molts casos passen més temps amb els pares i amb els avis. A més, solen tenir més predisposició al lideratge ja que la gent sol confiar més amb ells. Són éssers creatius, perquè en molts casos varen començar a jugar només amb la seva fantasia. També solen ser persones altament crítiques i molt observadores. En alguns casos no suporten bé l'autoritat i els agrada destacar en diferents àmbits. No obstant, els fills únics també solen tenir alguns desavantatges segons els estudis realitzats. Quan els pares són excessivament protectors els fills únics poden convertir-se en persones tímides i insegures. També en alguns casos augmenta la seva tendència a l'egocentrisme i a l'autocomplaença. Alguns dels fills únics maduren mentalment abans d'hora i tenen una forma de pensar excessivament adulta. Deia el pedagog nordamericà G. Stanley Hall que "el ser fill únic és una malaltia en sí mateix" (segurament no n'hi ha pèr tant).

Bé, en qualsevol cas és cert que ser fill únic té certes connotacions, però que també depenen sobretot, de com ha estat educat i com és l'entorn en el que ha crescut. Aspectes positius i negatius, com gairebé tot en la vida. De totes formes, els que som fills únics no ho vam decidir nosaltres.